

המעשה הוא העיקר

תעניות בה"ב

לנצל ימי רצון אלו להוסיף בתורה ומצוות

א. אלו הנוהגים להתענות בה"ב - ותבוא עליהם ברכה - צריכים להמשיך במנהגם הטוב, ובפרט שיש בזה שאלה של התרת נדרים, ואין להתיר אלא לצורך כו', כמו, מפני החלישות בבריאות הגוף ח"ו.¹

ב. גם אצל אלו שאינם מתענים בה"ב ישנו העילוי בהימים דבה"ב - ימי רצון², ולכן, צריכים לנצל ימים אלו להוסיף בכל עניני התומ"צ, תורה עבודה (תפלה) וגמ"ח (כמנהג ישראל בימי התעניות) - הוספה על הסדר הרגיל.⁴

פסח שני⁵

לתקן כל העבר ומתוך התוועדות, ובפרט הורים מדריכים וכו'

א. יש לעורר ולהרעיש אצל כל בני ישראל שבכל מקום ומקום, שינצלו הנתינת-כח דפסח שני - שמורה ונותן כח לתקן כל עניני העבודה בתומ"צ - (גם) בנוגע לתיקון החסרון כפשוטו (במצב הכי ירוד⁷).⁸

וזאת למודעי שהליקוט כולל הן השיחות המונוחות והן השיחות הבלתי מונוחות (רשימת השיחות), מתשמ"ח ואילך, והוא על אחריות המלקט בלבד. (1) משיחות בה"ב - ח' י"א ט"ו אייר תשמ"ח - התוועדות ע' 259: "אשר, בודאי ירכם הקב"ה בשלימות הבריאות, כאמור, לא אשים עליך (מלכתחילה) כי אני ה' רופאך", ובמילא, יוכלו להמשיך במנהגם הטוב להתענות בה"ב.

(2) שם ע' 258-9: "אע"פ שמנהג זה מובא בשר"ע, הרי, רואים במוחש שרוב בני ישראל בימינו אלו אינם מתענים בה"ב, ומפני המתענים הולך ומתמעט באין-ערוך לגבי הדור שלפ"נ כו', וגם אין מכריזים ומברכים תענית בה"ב ביום השבת שלפ"נ. [ושם הערה 15: להעיר, שטעם ההכרזה דתענית בה"ב בשבת שלפ"נ, הוא, לפי שאין להם יום קבוע בחודש, ואין הכל יודעים מתי חילון, שלכן, יש צורך להכריז ולהזכיר אחדותם, ועפ"ז, גם העדר ההכרזה בשבת שלפ"נ גורמת למיעוט המתענים - מפני השכחה], ומכיון שההנהגה שלא להתענות בה"ב היא גם (ואדרבה - בעיקר) בחוגי החסידים, שמדקדקים ומדריכים בקיום הש"ע עד לאופן של מדת חסידות - כך, שבדאי אין זו הנהגה הקשורה עם חסרון ח"ו בהידור קיום הש"ע, ביראת ה' והאבתו כו' - מסתבר לומר, שהעדר התענית הוא מצד העילוי. ויש לומר ההסברה בזה - שבמינוי אלו הגיע הזמן שאין מקום לחשש וספק שענין המשתה ושמהה כו', עד ל"רוב טובה", גירום למצב ד"חטאו בני". . . ומכיון שכן, לא זו בלבד שאין צורך בתענית, אלא, אדרבה, כדי שיוכל לעבוד את ה' כדבעי (ש"א אפשר שיבין ושתכל בחכמות והוא רעב כו'), צריך לאכול ולשתות כו' כפי המתחייב מצד בריאות הגוף (היות הגוף בריא ושלם מדרכי עבודת ה' הוא"ה) . . . והאמור לעיל אינו אלא ביאור הנהגתם של רוב בני ישראל בימינו אלו שאינם מתענים בה"ב.

(3) ושם בהערה 29: "שהרי, לא יתכן שיהיה גרעון ח"ו בענין של קדושה - דין בשר"ע, שקיימו בני ישראל במשך כמה וכמה דורות, פעמיים בשנה, בהתחלת ימי החורף (לאחרי סוכות) ובהתחלת ימי הקיץ (לאחרי פסח), וכל פעם - ג' ימים (בה"ב)".

(4) משיחות בה"ב - ח' י"א ט"ו אייר תשמ"ח - התוועדות ע' 259: "...אלא שכל זה נעשה אצלם בקו של טוב ושמהה בגלוי, אכילה ושת"ו כו' ע"ד ובדומת "יום טוב", הקשור עם אכילה ושת"ו כפשוטה, טוב ושמהה בגשמיות, ועאכ"כ ברוחניות - "אין טוב אלא תורה", פיקודי ה' ישרים משמחי לב". וראה שם ע' 260: "וי"ל, שמכיון שמנצאים בסמיכות ממש לימות המשיח - נעשה כבר מעין ודוגמה זה בנוגע לתענית בה"ב, הן בנוגע לביטול התענית, והן בנוגע להוספה בעניני טוב ושמהה (ע"ד ובדומת "יום טוב"), הן בגשמיות, והן - ועאכ"כ - ברוחניות כו'".

(5) ראה משיחות ש"פ אחרי קדושים תשמ"ח - התוועדות ע' 278: "...שצריכים לחיות עם ההוראות שמצד הזמן עצמו". ושם בהערה 2: "...ערב פסח שני, [ובשו"ג: "אף שבמנהג דערב פסח שני אומרים תחנון (סידור אדה"ז לפני למנוח יעקב)] ושם ע' 290: "ולהעיר, שבסך שני הובא גם במגילת תענית, והרי, "הימים האלה הכתובין במגילת תענית אסורין בין לפניהם כו'". ואף ש"בטלה מגילת תענית", ובמילא, בטל גם אסור תענית כו' "לפניהם", בערב פסח שני . . . הרי, מובן וגם פשוט, שגם לאחרי ש"בטלה מגילת תענית" ניכר רישומם של הימים הכתובים במגילת תענית, ובמילא, גם הימים שלפניהם".

(6) משיחות ש"פ בהר תשמ"ט - התוועדות ע' 147: "ידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר שפסח שני ענינו "עם איז נישט קיין פארפאלן, מען קען אלע מאל פאריכטן (אף פעם לא אבוד, תמיד ניתן לתקן), ואפילו מי שה' טמא, או מי שה' בדרך רחוקה, ואפילו "לכם", שה' ברצונו, מ"מ יכולים לתקן".

(7) שם: "...בתפגם ה"ל (ראה הערה הקודם) מודגשת (בעיקר) אפשרות התיקון גם במצב הכי ירוד, מצב דהיך הטהרה (או הריחוק מביהמ"ק), המצב שהי' "לכם", ברצונו, כלומר, במהיר רה"ל - גם במצב זה לא אבוד, אלא יכולים לתקן וכו'". (8) שם ע' 159.

ב. [בשנת תנש"א אמר:] יעשה כל אחד ואחת חשבון צדק בנפשו מכל הענינים שהי' יכול להשלים מפסח שני בשנת נסים עד לערב פסח שני בשנה זו, וישלים זאת בהקדם האפשרי.⁹

ג. הנתינת-כח דפסח שני לתקן ולהשלים העבר, היא (נוסף על הנוגע לעבר בסמיכות זמן, ימים, שבועות וחדשים האחרונים, שנה האחרונה, וכיו"ב) גם בנוגע לכל העבר, מאז שנעשה בר-מצוה¹⁰.

ד. ואפילו לפני בר-מצוה (כמ"ש רבינו הזקן בשולחן ערוך¹¹), ועד שמצינו כמה וכמה סיפורים מגדולי ישראל שתיקנו גם ענינים שהיו לפני שבאו לכלל הבנה, עד לגיל היניקה, ובתחילת היניקה, ומרגע יציאתם לאויר העולם¹⁰.

ה. צריך להשתדל לתקן ולהשלים גם חסרון לגבי שלימות נעלית יותר, אשר, גם בהתבוננות קלה ושטחית בודאי יגיע כל אחד ואחת למסקנא שהי' יכול לעשות כמה וכמה ענינים בשלימות נעלית יותר¹².

ו. ההתבוננות צריכה להיות הן בנוגע לעבודתו בעצמו, והן בנוגע לפעולה עם הזולת, החל מבני ביתו, ואפילו לאחרי כמה וכמה שנים¹³, שבניו ובנותיו הם לאחרי הגיל ד"חנוך לנער" (עד כ"ד שנה), ויש להם בעצמם בנים ובנות¹⁰.

ז. הנ"ל שייך גם לטף, שגם להם קל להסביר שכמה וכמה ענינים היו יכולים לעשות בשלימות נעלית יותר, עד שיתעוררו מעצמם לתקן ולהשלים באופן נעלה יותר, עד כדי טענה "למה נגרע" - ביחס לשלימות נעלית יותר¹⁴.

ח. הנ"ל כולל ובמיוחד מורים ומדריכים, משפיעים, רבנים וכו', ובנוגע תלמידים שכבר גדלו ונעשו בעצמם מהנכים ומדריכים - יוכל למצוא דרכים להוסיף ולהשלים בהשפעתו שהיתה צריך להיות בשנים שלפני זה¹⁵.

(9) ראשי דברים מש"פ אחו"ק י"ג אייר תנש"א: "יום ראשון זה הוא פסח שני. וידוע הפתגם דנשיא דורנו בזה, שההוראה מפסח שני היא "אז ס'אזי נישא קיין פארפאלען" - לעולם אין אבוד. ולכן, יעשה . . . בהקדם האפשרי - בשבת גופא, או על כל פנים בימים הסמוכים, מתחיל מפסח שני עצמו, החל ממוצ"ק - הזמן דסעודתא דדוד מלכא משיחא".

(10) משיחות ש"פ בהר תשמ"ט - התוועדות ע' 159: "הזמן דסעודתא דדוד מלכא משיחא".

(11) "בנוגע ל"עבירות (שנעשו) בקטנות", ש"אף על פי שאין צריך תשובה כשיגדיל, מכל מקום טוב לו שיקבל על עצמו איה דבר לתשובה ולכפרה כו'".

(12) שם ע' 159: "יש לומר, שהדגשת אפסות התיקון גם במצב הכי ירוד היא בהוספה על המובן מעצמו מתוכן הפרשה ע"ד הציווי דפסח שני: ה"אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשות הפסח ביום ההוא" לא היו במצב ירוד ח"ו . . . כדאיתא בגמרא . . . כלומר, הסיבה להעדר הטהרה שלהם בגלל חסרון (ועאכ"כ ירידה) במעמד ומצבם, אלא אדרבה, בגלל התעסקותם בקיום רצון ה' וכו'".

ושם ע' 149: "גם כאשר העבודה דפסח ראשון היתה בשלימות . . . ניתוסף היר"ט דפסח שני . . . שבו נעשית העבודה הרוחנית דעניני הפסח באופן נעלה יותר - כמוודגש בשמו "פסח שני", דילוג (פסח מלשון דילוג) שני, למעלה מהדילוג דפסח ראשון. ועד כדי כך, שהשלימות דפסח ראשון אינה אלא ביחס למצב ההוא, אבל ביחס למצב העתיד - העילוי שניתוסף בפסח שני (דילוג שני), הרי זה עדיין מצב של חסרון, עד לחסרון שמעורר הטענה והתביעה "למה נגרע!"

ובמצב, שהחידוש דפסח שני הוא בשני הקצוות: מחד גיסא - שגם מי שנמצא במצב ירוד כו' צריך לידע שאף דבר לא אבוד, ותמיד יכול לתקן; ולאידך גיסא - שגם מי שמצבו כדבעי, ומה שחסר אצלו בענין מסוים של קדושה הרי זה בגלל התעסקותו בעניני קדושה אחרים, צריך שיהיה נוגע לו המצב דענין זה עד שירגיש חסרון, ויענין "למה נגרע". בנוסח אחר, שגם מי שעבודתו היא בשלימות, ללא חסרון כלל - צריך להתבונן ולהרגיש שהשלימות שבהוה היא עדיין מצב של חסרון לגבי שלימות נעלית יותר, ועד שגם "חסרון" זה נוגע לו עד כדי תביעה "למה נגרע", ובמילא, ישתדל ויעשה כל התלוי בו להגיע לשלימות נעלית יותר, בעילוי אחר עילוי". עיין שם בארוכה.

(13) שם הערה 122: "ואדרבה - כיון ש"רוב שנים יודיעו חכמה", ניתוסף בחכמתו כיצד יוכל לפעול ביתר שאת וביתר עוז".

(14) משיחות ש"פ בהר תשמ"ט - התוועדות ע' 159: "יש להוסיף ולהדגיש שכל האמור שייך לכאור'א מישראל וכו'". ובהערה 124: "וכדרכם של ילדים - דבר שנוגע להם מבקשים ודורשים בתוקף, עד לבכי" בדמעות (מכיוון המחוקק שאינם יכולים לסבול הצער כו'), וע"ז מתעורר האב - ובמיוחד אבינו שבשמים - ללמלא רצונם".

(15) משיחות ש"פ בהר תשמ"ט - התוועדות ע' 159: "שתיה" בתכלית השלימות, ובעילוי אחר עילוי". וראה שיחת י"ג אייר לנשי חב"ד - תשמ"ט התוועדות ע' 206-207: "וכפי שרואים זאת בפשטות (דהיינו, שאי"ז דבר הטעון לימוד, אלא דבר פשוט) שבשעה שפלוגי (אנשים או נשים) לקח חלק בהקמת מוסד הקשור עם תורה, או יהדות בכלל, או מצות הצדקה (שהיא מצוה עיקרית בתורה) - הרי ע"י ההבוננות בפעולותיו בתורה עבודה וגמ"ח ביום זה - ה"ה עושה שייך צדק, חשבון אמיתי, איך ה"ה היום שלפני זה או השבוע לפני זה, הן בנוגע למסודות שייכים בזמן שלפ"נ והן בחינוך ילדים שחייב בעבר (אפי"ן לפני כמה שנים) לחיים אמיתיים, חיי תורה מוארים, אשר אף שעתה הרי הם לומדים אצל מורה אחר

מוקדש לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח, ולעילוי נשמת הרבנית בעלת מסירת נפש וכו' מרת מארייאשא בת הרה"ח וכו' ר' בן-ציון ע"ה שגלוב (גארעליק)

נלב"ע בישיבה טובה ביום כ"ף טבת ה'תשס"ז אשת הרה"ח התמים ר' יצחק אלחנן הלוי הי"ד ב"ר יהודא לייב ע"ה שגלוב שנסאר לרגלי מסירת נפשו בעד חזקת היהדות ביום ד' תשרי ה'תרח"צ ונרצח במאסרו ביום כ"ה טבת ה'תרח"צ ת.נ.צ.ב.ה.

נא לתלות על כותלי בית הכנסת, ומצווה לפרסם בכל מקום! כתובת באתרנט: <http://www.moshiach.net/blind>

יחיא אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ט. קשר זה בין המחנך לשעבר עם התלמיד לשעבר, צריך להיות עם כל החיות שהיתה בשעה שהיו ביחד, ולהוסיף בזה, כיון שבינתיים התבגרו גם התלמידים ונוספו להם חכמה בינה ודעת, ולכן לא מספיק בכך שיוסיפו כפי שהי' אז "היקף" הפעולה, אלא יש להתחשב בהתבגרותם של התלמידים¹⁶.

י. ההוראה ע"ד תיקון ושלמות עניני העבר צריכה להיות גם (ובעיקר) בהענין דאהבת ישראל - הן בנוגע לתיקון הענינים הבלתי-רצויים, ולהוסיף עוד יותר באהבת ישראל ואחדות ישראל, בהנהגה יומית במעשה בפועל¹⁷.

יא. כדאי ונכון שההתעוררות בכל הנ"ל תהי' (תחילתה) במעמד הציבור, "ברוב עם הדרת מלך", אשר, "איש את רעהו יעזור ולאחיו יאמר חזק", מתוך אהבת ישראל ואחדות ישראל¹⁸.

יב. בכל מקום יערכו התוועדות מיוחדות (בימי סגולה שבין פסח שני ל"ג בעומר, ובימים הסמוכים) שבה יעוררו אודות תיקון ושלמות כל עניני העבודה, מתוך שמחה וטוב לבב - בהתוועדות של שמחה¹⁹.

ל"ג בעומר

ל"ג בעומר - יום שמחתו של רשב"י

א. ל"ג בעומר [יום הסתלקותו של רשב"י²⁰] הוא יום טוב²¹ ויום שמחה - יום שמחתו של רשב"י, שהודיע והכריז ופירסם שיום זה הוא יום שמחתו, וצוה שכל בני ישראל ישמחו ביום שמחתו²².

או שנמצאים בעיר אחרת, מכל מקום, אינו שוכח את תלמידיו (או התלמידות), ומחפש הזדמנות - והקב"ה מצליחו בכך - לבוא בקשר עם התלמידים, ולספר להם ע"י מכתב או על ידי הטלפון, או כאשר נפגשים - שכיון שנוספה אצלו ידיעה ביהדות וכן בדברים טובים בכלל, דברי חכמה ודברי קדושה, רוצה הוא לשתף אותם בידעונו שנוספו אצלו.

ובחסד, שבשעה שלמדו כמה דברים לפני כמה שנים, הרי היו מוגבלים או למספר שעות מסוים - אבל כיון שנוסף עתה בחכמה בינה ודעת (של המחנך או המחנכת) לכן ה"ה רוצה להוסיף בענין החינוך, אף אם במשך שנים אלו נעשו - התלמיד או התלמידה - מחנכים בעצמם²³.

16 שיחת ל"ג אייר לנשי חב"ד - תשמ"ט התוועדות ע' 207. ושם: "לדוגמא: אף שלמדה המבטחת את התלמידות דיני כשרות, הדלקת נרות שבת קודש או יל"א או טהרת המשפחה, הרי ישעיה שנוסף בהנהגת כשרות, אלו או בחשיבותם של דברים אלו - צריכה וחיבת היא לספר לתלמידותיה (אפי' אם יש כבר לתלמידות כחות של מחונכות בפנ"ע, כל"ל) על מה שנוסף אצלה בהסדרת הענין, ועד כמה הענין טוב, הן בגשמיות והן ברוחניות, ועד כמה הענין עיקרי שעל ידו מתקשרים עם הקב"ה מקור כל הברכות וכו'".

17 משיחות ש"פ בהר תשמ"ט - התוועדות ע' 157-8: "באופן ד"הגו כבוד זה לזה", לא רק ברגש הלב.

18 משיחות ש"פ בהר תשמ"ט - התוועדות ע' 160: "הנהגה מה טוב ומה יום שבת אחים גם יחד".

19 שם ע' 160. וראה שם ע' 164: "נהוג לסיים ההתוועדות בהוראות בנוגע למעשה בפועל - המעשה הוא העיקרי": לכל לאיש - המדובר לעיל ע"ד עריכת התוועדות בכל מקום בקשר ובשיחות להוראה דפסת שני, אשר, גם ענינים הקשורים עם תיקון ותשובה צריכים להיות (לא מתוך מורה-שחורה ח"ו, אלא) מתוך שמחה ודוקא, ע"י התוועדות חסידיות, נוסף על התועלת שנושית ע"י שמתדברים איש עם רעהו כיצד ובהקשר: 32 אבל בנוגע לעצם הענין שצריך לתקן ולהשלים - אינו זקוק להתעוררות ממישהו אחר, אלא מתעורר מעצמו ומאילו, כמו בפסח שני בפעם הראשונה שאותם אנשים באו מעצמם להתעוררות ממישהו אחר) וטענו "למה נגרע" לתקן ולהשלים כל עניני העבודה בתכלית השלימות". ראה שיחת פסח שני תשמ"ח - התוועדות ע' 300: "ישנם כמה מנהגים מיוחדים בפסח שני, כולל גם הענין הכי נפלא שניתוספה עוד הזדמנות להתוועדותם של כמה וכמה מישראל, אנשים אנשים וטף, מתוך אהבת ישראל ואחדות ישראל".

20 ראה שיחת (ליל ומוצאי) ל"ג בעומר תשמ"ח - התוועדות ע' 310-11: "ל"ג בעומר, יום הסתלקותו של רשב"י, הוא - יום שמחתו, מצד גודל העילוי שנושנה אצלו בעת הסתלקותו, ולא עוד, אלא, תלמידי צוה (שם הערה 43: כולל גם נתינת-כח שיכולו בכלל ביום זה, ולא רק באופן של גזירת הכתוב, אלא גם באופן המובן בשכל, ועד להשכל דנה"ב] שישמחו ביום זה, היינו, ששמחתו של רשב"י פעלה גם אצל (כל העומדים סביבו, ועאכ"כ אצל) תלמידיו (שם הערה 45: וביניהם גופא - ככל שגדלה מעלת התלמיד הקרובו לרשב"י גדלה מעלת השמחה מגודל עלייתו של רשב"י, ואצל כל ב"י (עד סוף כל הדורות - שמחה גלוי, שזיהי נהגה מיוחדת שלא מצינו דוגמתה אפילו בהסתלקותו של משה רבינו (ועאכ"כ אצל שאר תנאים ואמוראים)).

21 להעיר משיחת ל"ג בעומר תשמ"א - התוועדות ע' 215: "ולפני הענינים שבינתיים, כמו אכילת סעודה [להנהיגם באכילת סעודה ל"ג בעומר גם בלילה, ועל"פ טעימת דבר מאכל ומשקה, שעל"ז ניתוסף בבריאת הגוף וכו']. ולהעיר משיחת ש"פ אמור תש"נ - התוועדות ע' 176: "[נוסף על הסקודות של שמחה שעושים בל"ג בעומר מצד עצמם], וראה ש"פ אח"ק תש"נ הערה 92 - התוועדות ע' 148: "בשר"ע אדה"ז או"ח סתצ"ג ס"ה: נוהגין קצת להחבוט בשמחה ביום זה. וראה אגרות-קודש אדמו"ר הזקן ריש ע' ק"ז: ואי לזאת שישו ושהו בה"ב בכל ל"ג בעומר נפש יום משתה ושמחה בה"י אייר וכו'".

22 משיחת ל"ג בעומר תשמ"א - התוועדות ע' 211. ראה ש"פ אח"ק, ל"ג אייר תשמ"ח - התוועדות ע' 297: "שמצד שמחתו של רשב"י שוללים אפילו אמירת 'נחם' (דאף שזוהי תפלה בקשר לביטול ענין הגלות, מ"מ, מודגש בה ענין דהיפך השמחה כו'), כידוע הסיפור

להשתדל שיה' יום שמחתו דכל בני ישראל - בכל מקום

ג. כל אחד ואחד יעשה התלוי בו שבכל מקום ומקום שנמצאים שם יהודים שיחגגו ל"ג בעומר בשמחה גדולה²⁴, ע"י עשיית התוועדות [כינוס²⁵ כו'] [או²⁶] תהלוכה של ילדים, וברוב עם הדרת מלך²⁷.

לעשות התוועדות, ותהלוכה לילדים בסיסמת "יחד כל ילדי ישראל" בפירסום ושטורעם גדול וכו' - ומתוך שמחה

ד. כנהוג²⁸ בשנים האחרונות - ישתדלו שבכל מקום ומקום תתקיים בל"ג בעומר "תהלוכה", להדגיש²⁹ ולהראות באופן גלוי לעין כל, גם לעיני עמי הארץ, שיהודים הולכים לקיים רצון קונם, ובאופן של הליכה מדרגא לדרגא²⁹.

ה. בפרט כאשר נמצאים במדינת הרווחה (כמדינה זו וכויו"ב) שיכולים לקיים תורה ומצוות ללא הדיפת והפחדות כו', שצריכים לנצל מצב זה לערוך תהלוכות פומביות שבהם יתבטא תוכן הליכתם של בני"ע בעניני יהדות³⁰.

בא' שאמר "נחם" בל"ג בעומר, ונענוש על זה בעונש הכי חמור דהיפך החיים, רחמנא ליצלך.

(ובש"פ אמור תש"נ הערה 97 - התוועדות ע' 169: "אף שהי' נוהג כן בכל השנה). ודבר בתנש"א ע' 211-2: "...להעיר ע"ד החידוש שביפור זה - בשתיים: (א) הנושג כשעלצמו, ושר היוצא מן הכלל לגמרי שאינו רגיל כלל בצדיקים... (ב) פירסום העונש, היפך ההוריות שלא לפרסם דבר בלתי-רצוי אפילו על בלי-על... ויש לבאר טעם הדבר - שהעונש ופירסומו הוא כדי להוסיף בהדגשת גודל מעלת השמחה בל"ג בעומר, ושליחת הפכו כו'... וכיון שאלו רשב"י היתה פנימיות התורה בגילוי, לא ה' אצלו ענין החורבן כלל, ולכן, ביום שמחתו (ביום ההסתלקות, גמר ושלמות כל עבודתו) מושללת לגמרי אמירת 'נחם', כיון שביום זה מודגש ביותר ענין הגאולה".

23 שיחות (ליל ומוצאי) ל"ג בעומר תשמ"ח - התוועדות ע' 307: "אודות השמחה דל"ג בעומר... מצנינו חלוקי דיעות אם ענין זה מתחיל רק ביום, או שמתחיל כבר בלילה... ויש להוסיף בביור והכרעת הענין - ע"פ המבואר בדרוש הידוע בסידור גודל העילוי דל"ג בעומר, שבו נשלם הביור דפרטי הספירות עד תוד שבהוד, 'תשלום וסוף לעיקר המידות', ומכיון שענין זה נעשה בליל ל"ג בעומר... בתפילת ערבית... בנוסח של ה'רבונו של עולם' בזכות ספירת העומר... יתקן כו' תוד שבהוד... שלאחרי ההתלה בליל ל"ג בעומר - הלך וניתוסף במשך היום כולו כולל גם בלילה שלאחרי... מ"מ, ישנה עדיין (ובפרט לפני הצות) ההשפעה דיום הל"ג הסמוך אליו וכו'".

24 ראה משיחת ל"ג בעומר תשמ"ט - ע' 178: "ל"ג בעומר הוא יום שמחתו של רשב"י, ולא רק שמחה סתם, אלא 'שמחה גדולה' זקא. וכמודגש במנהג ישראל שאע"פ שבימי הספירה ישנם הגבלות בענין השמחה... מ"מ, בל"ג בעומר עצמו משנים (ע"פ התורה) הנהגה זו ומוסיפים בשמחה, עד לשמחה הכי גדולה - שמחת חתן וכלה, שנוהגים לעשות חתונות בל"ג בעומר. וכן בדר"ד - שבל"ג בעומר זה עושים כאן חתונה, ולא רק חתונה אחת, אלא שתי חתונות, כפ"פ לתוש"י" וולכן מקצרים הדיבור בכמות וכו'".

וראה ש"פ אמור תשמ"ט הערה 40 - התוועדות ע' 113: "ויש לומר שזהו א' הטעמים ש"ל"ג בעומר הוא יום שמחה גדולה, לא רק בערך לימי הספירה, אלא בערך לכל ימי השנה - מפני העילוי שנושנה ע"י השלום שלאחרי מחלוקת, כיתרון האור מן החושך. ובשוה"ל: וראה היום הזה, "אל תעורר ש"אצל אדמו"ר האמצעי ה" ל"ג בעומר מ"יו" המצוינים", מעל פלעט ארוסינין ארופן פעל כו'... א גאנץ יאר האט מען געווארט אויף ל"ג בעומר".

25 ש"פ אח"ק תש"נ התוועדות ע' 148: "יום שמחתו של רשב"י ע"י התוועדות, כינוסים ותהלוכות ברבים לכבוד רשב"י ויום שמחתו".

26 משיחת ל"ג בעומר תשמ"ט - התוועדות ע' 179: "אנחנו לענינו - הדגשת ענין השמחה בל"ג בעומר בנוגע לכל עניני העבודה, ובפשטות - לערוך התוועדות של שמחה, כאן, ובכל המקומות ששומעים הדברים".

27 משיחת ש"פ אח"ק תש"נ - התוועדות ע' 149. וראה משיחות בה"ב - ח' ל"א ט"ו אייר תשמ"ח - התוועדות ע' 268-9: "יש להשתדל ש"ל"ג בעומר, יום שמחתו של רשב"י, יהי' יום שמחתנו" דכל בני ישראל בכל מקום שם... ע"י עריכת חגיגות וכו'".

28 ראה ל"ג בעומר - בעת ה"פאראד" תש"נ - התוועדות ע' 198: "מהענינים המיוחדים בהחגיגות דל"ג בעומר בקשר לילדי ישראל - כפי שנקבע המנהג בכל קצוי תבל לערוך תהלוכה... ובהדגשה יתירה בתהלוכה של ילדים וכו'".

29 משיחות בה"ב - ח' ל"א ט"ו אייר תשמ"ח - התוועדות ע' 269: "ותוכן הענין - ע"פ המבואר בדרושי חסידות (מיסוד גם על נגלה דתורה) שתכלית ירידת הנשמה למטה לבוא מבחי' עמדה, ועמדים, לבחי' הליכה, מהלכים". וענין זה בא לידי ביטוי (בין השאר) גם בתהלוכה כפשוטה - שזממן לזמן (ב"ע"ת רצון) מתאספים והולכים כולם יחדיו (כל הציבור כולו, "אל תפרשו שני הציבור"), להדגיש לדרגא, מדרגא לדרגא, "לכלו מחיל אל חיל". וראה ל"ג בעומר - בעת ה"פאראד" תש"נ - התוועדות ע' 192: "...מהטעמים למנהג ישראל (תורה) לחגוג את יום שמחתו של רשב"י ע"י הקהלת ואחדות ילדי ישראל". עיין שם.

30 משיחות בה"ב - ח' ל"א ט"ו אייר תשמ"ח - התוועדות ע' 269-70: "אודרבה, מקבלים עזר וסיוע ממלכות המדינה... ובהדגשה יתירה - כשיכולים להראות באצבע ולומר: הנה עומד הו"ד, יחד עם אשתו, אשר, במשך יובל שנים הלא במדינה שלא הניחה ליהודים לעסוק בתומצ"ע, ל"פ החפדות ורדיפות וכו' וכו', אעפ"כ, שום דבר אל מנע מהם לילך מחיל אל חיל בעניני יהדות, ועכשיו זוכים לראותם (מראה באצבעו ואומר) הנה, כאן, בד' אמות אל, בבית-הכנסת ובית-המדרש - הרי בודאי ש"היה יתן אל לבו" ללמוד מנהגותם במדינה היא שתהי' 'דוגמא חי' בנוגע להנהגתנו במדינה זו, לאחרי שהקב"ה גאל אותנו ממעמד ומצב

מוקדש לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח, ולעילוי נשמת הרבנית בעלת מסירת נפש וכו' מרת מאריאשא בת הרה"ח וכו' ר' בן-ציון ע"ה שגלוב (גארעליק) נלב"ע בשיבה טובה ביום כ"ף טבת ה'תשס"ז אשת הרה"ח התמים ר' יצחק אלחנן הלוי הי"ד ב"ר יהודא לייב ע"ה שגלוב שנאסר לרגלי מסירות נפשו בעד החזקת היהדות ביום ד' תשרי ה'תרח"ץ ונרצח במאסרו ביום כ"ה טבת ה'תרח"ץ ת. נ. צ. ב. ה.

נא תרומת על כותלי בית הכנסת, ומצווה לפרסם בכל מקום! <http://www.moshiach.net/blind>

יחיא אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ו. עריכת חגיגות ותהלוכות כו', דכל בני ישראל בכל מקום שהם, בחוץ לארץ, ועל אחת כמה וכמה בארץ ישראל, שבהם ישתתפו האנשים והנשים (בנפרד, בתכלית הצניעות, כמובן) והטף³¹.

ז. [הנ"ל הוא] במיוחד בנוגע לטף - כמנהג ישראל מדורי-דורות שבל"ג בעומר ממעטים בלימוד התינוקות של בית רבן, חצי היום או שליש היום, ויוצאים [לשדה]³² לשמוח עם הילדים בעניני הרשות (לכאורה), ועי"ז ניתוסף בלימוד התורה³³.

ח. בכדי שזה (התהלוכות) יהי בהצלחה רבה ומופלגה³⁴, דרושים לכך גם ההכנות המתאימות, מתוך פרסום ושטרעם גדול, למשוך כמה שיותר ילדים שישתתפו בזה³⁵.

ט. בטח יעשה בזה כל אחד ואחת כל התלוי בו [אנשים נשים וטף כל חד וחד לפום שיעורא דילי³⁶], וכמו כן להשפיע על אחרים שישתתפו בזה, מתחיל מהוראת דוגמא חי אישית איך שהוא משתתף בזה בחיות ובשמחה³⁷.

י. בודאי יפרסמו הדברים האמורים בכל מקום ומקום, בכל עיר ועיר וכו', כולל ובמיוחד - בארצנו הקדושה³⁸.

יא. הפעולות בכל זה יהיו מתוך שמחה, בהתאם לתוכנו של ל"ג בעומר - יום שמחתו של רשב"י [כולל - שגם ההכנות בימים שלפנ"ז נעשים מתוך שמחה, כטבע האדם שהידיעה שמתקרב יום שמחה פועלת כבר רגש של שמחה]³⁶.

יב. גם כאשר הפעולה בזה נראית כ"דחק", עבודה קשה, הרי, מכיון שמדובר אודות ענין בלתי-רגיל, הקשר עם רשב"י, "כדאי הוא ר' שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק", ולהתייגע בפעולות אלו גם באופן של "דחק"³⁹.

של ממשלה הרודפת כו', והביאו למעמד ומצב של ממשלה שעררת ומסייעת בכל עניני יהודי⁴⁰.

31) שם ע' 268-9. ראה משיחת (ליל ומוצאי) ל"ג בעומר תשמ"ח - התוועדות ע' 311: "ולכן יש להשתדל שבוים ל"ג בעומר ירבו כל בני כל מקום שהם בעניני שמחה, הן בנוגע לאנשים והן בנוגע לנשים (בנפרד, בתכלית הצניעות, כמובן), והן בנוגע לטף". ועוד.

32) משיחת ש"פ אח"ק תש"ג - התוועדות ע' 148: "כידוע המנהג לצאת לשדה בל"ג בעומר, וכי"ב".

33) משיחת בה"ב - ח' י"א ט"ו אייר תשמ"ח שם: "אלא, שמכיון שמדובר אודות תינוקות של בית רבן (שנתחנכו כדעבי כו'), עושים זאת בתמימותם בתור "מנהג ישראל תורה היא", ועד שע"ז ניתוסף בתשוקתם ללימוד התורה (לאחרי ל"ג בעומר, ובתור הכנה - גם לפני), בידעם שענינו של רשב"י - "תורתו אומנתו"⁴¹.

ראה משיחת ש"פ אמור תש"ג - התוועדות ע' 166: "ויש לומר, שזהו א' הטעמים שמצינו במנהגי ישראל בל"ג בעומר הדגשה מיוחדת בנוגע לפעולות עם ילדי ישראל הקטנים, שבה מודגשת ביותר אחרותם של ישראל (הקטנים עם הגדולים)", "שבת אחים גם יחד".

34) משיחת ש"פ אח"ק תש"ג - התוועדות ע' 149: "...צריכים לראות שהפרסום והשטרעם של תהלוכות שנה זו יהי... יותר מאשר בכל השנים שעברו (שגם אז הי' בהצלחה בלתי-משוערת)". וראה משיחת ש"פ אמור תשמ"ח - התוועדות ע' 336: "ובפרט לאחר שראו את גדול ההצלחה וביותר שהיתה בל"ג בעומר השתא, ובמיוחד במקומות שבהם עסקו באופן ד"יעת", שע"ז נעשה "ומצאתי", באופן של מציאה, שלא לפי ערך היענה".

וראה שיחת ל"ג בעומר תש"ג - התוועדות ע' 199: "ובודאי תהי' התהלוכה בהצלחה רבה, וברוב פאר והדר, כולל גם שאין לחשוש מגשם, כיון שיהי' מזג אויר (וכל הענינים הקשורים לתהלוכה באופן) טוב ונעים".

וראה ש"פ בה"ב - מנהג"ח סיון תש"ג - התוועדות ע' 219: "...לאחרי הקדמת הזירור ע"ד ההכנות לתהלוכות דל"ג בעומר, ובסדר מסודר, ע"י הקדמת המחשבה והדיבור עד למעשה בפועל... היתה הצלחה רבה ומופלגה, בריבוי התהלוכות בכמה מקומות, ובאופן נעלה יותר מהשנים שלפני זה, כולל גם שנת תשמ"ח והקהל".

35) משיחת ש"פ אח"ק תש"ג - התוועדות ע' 149: "כיון שנשארו כמה ימים עד ל"ג בעומר (ביום ראשון הבע"ל), צריכים לדאוג שיעשו את כל ההכנות הראויות לכך, כמו בכל דבר שבקדושה, כיון שזה בעל חשיבות חייבת להיות לזה הכנה, עד "הכנה דרבה". מתחיל עם החלטות טובות בזה בשבת, ואח"כ הפעולות בזה במשך השבוע הבא, ביום א', ב', ג', ד', ה', ו', ויום השבת וכו'".

36) ש"פ אח"ק תשמ"ח - התוועדות ע' 297: "יש להזכיר עוה"פ אודות ההכנות לל"ג בעומר ב"שטרעם", המתאים, בכל מקום ומקום, וע"י כל אחד ואחת וכו'".

37) משיחת ש"פ אח"ק תש"ג - התוועדות ע' 149: "ובפרט בהתחשב בכך שהתהלוכות דמוסיפות באחרות כל ישראל, "שבת אחים גם יחד", ובחינוך ילדי ישראל, "חנוך לנער ע"פ מוסר גו"⁴². ועי"ז - בודאי יהיו התהלוכות דל"ג בעומר קידוש השם גדול לבני ישראל ולכל העולם כולו, ויחזקו עוד יותר את האחדות דבני ישראל בכל מקום שהם".

38) ש"פ אח"ק תשמ"ח - התוועדות ע' 297.

39) ש"פ ע' 297: "ואפילו כאשר כן הוא המצב האמיתי (לא רק שנראה כן). ושם בשיחות בה"ב - ח' י"א ט"ו אייר ע' 267-8: "כאן המקום לערוך גם אודות הפעולות בקשר לל"ג בעומר, יום ההילולא דרשב"י - שבודאי התחילו כבר לעסוק בהם, ובאופן דמוסיף והולך מיום ליום, ככל שמתקרבים לל"ג בעומר... והתקווה חזקה שהדיבור בכל זה (מיידע על

יד. פשוט, שבמהלך התהלוכות ידברו עם הילדים (והמבוגרים) ויספרו להם [ויש לקצר⁴²] אודות רשב"י וכו', ויעוררום להוסיף בכל עניני יהדות, תורה ומצוותי. ובמיוחד - ללמוד מהנהגותיו של רשב"י, ומהם⁴³:

טו. א) לימוד באופן ד"תורתו אומנתו" - [שהנהגה] מעין ודוגמת זה שייכת אצל כאו"א מישראל, שבזמנים הקבועים ללימוד התורה יכול וצריך להיות במעמד ומצב ד"תורתו אומנתו" [ראה לקמן אות כ"ה]⁴⁴.

טז. ב) עבודה באופן ד"בחד קטירא... בי" אחידא כו", שכתוצאה מזה נעשית העבודה גם בעניני הרשות באופן דבכל דרכיך דעהו", היינו שב"דרכיך" (דרכים שלך, בעניני הרשות) גופא נעשה "דעהו" [ראה לקמן אות כ"ט]⁴⁵.

יז. קודה זו יכולים וצריכים להסביר אפי' להטף. עד לקטן שבקטנים, שגם אצלו יהי' הענין ד"בכל דרכיך דעהו", אשר, עם היותם דרכי קטנות, "חנוך לנער על פי דרכו", מכל מקום, נעשה בהם ועל ידם הענין ד"דעהו"⁴⁶.

יח. בקשה נפשית - להשתדל גם להוסיף בהסברת הדברים [הנ"ל] באותיות ובסגנון המתאים, החל מהמסביר עצמו, שיונח אצלו, ובמילא, יהיו הדברים יוצאים מן הלב, שאז נכנסים ללב השומע⁴⁷.

יט. [הנ"ל הוא] נוסף לכך שאומר הדברים בשם אומרם - אם משער שעל ידי זה יתוסף בקיום הענין, כראות עיניו ולפי הבנתו, לתועלת הצלחת הפעולה במעשה שהוא העיקר, וכל זה - לאחר הקדמת הפעולה בענינים אלו בנוגע לעצמו⁴⁸.

הצעה, צדקה במספר ח"י, מזמור ל"ג בתהלים, ובפרשת השבוע

המבואר בתושב"ע⁴⁹, במאמרי חסידות ושיחות קודש של רבותינו נשיאינו) יפעל פעולות, ובפרט... שכבר עסקו בפעולות אלו בשנים שלפנ"ז יותר מג' פעמים (הנהגה טובה שנהגתי שלוש פעמים), ואפילו אלו שמסיבה שונה ומשונה לא עשו "שטרעם" בהכנות לל"ג בעומר בשנים שלפנ"ז, וצריכים עכשיו להתחיל - יש להם הנתינת-כח וההבטחה שיצליחו בכל ענינים אלו, ובפרט ע"פ המובן מדברי כ"ק מ"ח אדמו"ר נשיא דורנו שכבר סיימו כל עניני העבודה, כולל גם "צחצוח הכפתורים"... הרי בודאי שיש הכל מן המוכן, ולא רק מן המוכן אלא מוכן ומזומן ממש, כולל (בנדר"ד) בנוגע להכנות לל"ג בעומר, ועאכ"כ בנוגע לל"ג בעומר עצמו".

40) ראה משיחת ש"פ בהר תשמ"ט - התוועדות ע' 160: "הדגשה מיוחדת בנוגע לילדים, ובפרט בל"ג בעומר, ע"י תהלוכות הדגשת הכרזת "יחד כל ילדי ישראל" ובאופן שגם המבוגרים (ההורים והזקנים כו') מצטרפים אליהם, ע"ד מ"ש "והשיב לב אבות על בנים", "על ידי בנים"י".

41) משיחת (ליל ומוצאי) ל"ג בעומר תשמ"ח - התוועדות ע' 311. ולהעיר משיחת ש"פ אח"ק תש"ג - התוועדות ע' 148: "יחד שבטי ישראל" יחד ילדי ישראל, "שבת אחים גם יחד".

42) ראה שיחת ל"ג בעומר תש"ג - התוועדות ע' 199: "ויש לסיים ולהתכונן ברוחות לעריכת התהלוכה עצמה, - ובפרט שאין לעכב את הילדים זמן ארוך יותר מדאי, כיון שבוים ל"ג בעומר אינם הולכים "לחדר" ולישיבה", ולכן יש לקצר בכמות הדברים הנאמרים, ענינים מתושב"כ ותושב"ע, שלומדים גם ב"חדר" וב"ישיבה", ומה גם שכייון שמדובר אודות ילדים שנת בעלי חכמה בינה ודעת, הרי, מהענינים שנאמרו לפנ"ז, החל מ"לב הפסוקים ומאמרי חז"ל, יש להם מספיק לחשוב ולהתבונן, להוסיף ולהעלות בקדושת".

43) משיחות בה"ב - ח' י"א ט"ו אייר תשמ"ח - התוועדות ע' 270.

44) שם ע' 270: "דאף שהנהגה ד"תורתו אומנתו" כפשוטה ממש שייכת רק לרשב"י וחבירי" (כמו גם בל"ג בעומר ע"ע), מ"מ, מעין ודוגמת זה וכו'".

45) שם ע' 271: "...באמיתיות, עד להשפלת ד"ידיעתו הייתי", - ואדרבה, אצל הקטנים מתקבל הדבר יותר, כידוע בענין "אני מתפעל לדעת זה התינוק" שאינו יודע עניני ספירות, סדר השתלשלות וכו', כי אם, מהותו ועצמותו ית', ע"ד לשון רבינו הזקן בעת דביקותו: "מי לי בשמים ועמד לא חפצתי בארץ", "איך ויול מעריגין דיק אליין" - וכן לאיך - שיכולים וצריכים להסביר גם לגדולים, אשר, מצד השתדלות להבין כל דבר בשלל (להיותם "עם חכם ונובן"), ובריבוי סבורות, סבורות שלו, וסבורות שקיבל מרבו, מחביריו, ומתלמידיו יותר מכולם, צ"ל השתדלות יתירה שהשכל לא יעלים וכו'".

46) שם ע' 271: "כציווי והוראת חז"ל "קשוט עצמן" (תחילה), כולל גם הפירוש "קשוט" מלשון קישוט, היינו, לא רק העבודה המוכרחת (ע"ד "לחם לאכול ובגד ללבוש"), אלא גם באופן של קישוטין, ועד לתכלית השלימות דכ"ד קישוטי כלה".

מוקדש לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח, ולעילוי נשמת הרבנית בעלת מסירת נפש וכו' מרת מאריאשא בת הרה"ח וכו' ר' בן-ציון ע"ה שגלוב (גארעליק)

נלב"ב בשיבה טובה ביום כ"ף טבת ה'תשס"ז אשת הרה"ח התמים ר' יצחק אלחנן הלוי הי"ד ב"ר יהודא לייב ע"ה שגלוב שנאסר לרגלי מסירות נפשו בעד החזקת היהדות ביום ד' תשרי ה'תרח"צ ונרצח במאסרו ביום כ"ה טבת ה'תרח"צ ת. נ. צ. ג. ה.

נא לתלות על כותלי בית הכנסת, ומצווה לפרסם בכל מקום! כתובתנו באינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

יחיא אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

כ. הנני⁴⁹ לעורר ע"ד הצעת רבים והחלטתם לעשות כן במעשה בפועל, להוסיף בתורה עבודה וגמ"ח⁵⁰ - נתינה לצדקה במספר ח"י - והרי ל"ג בעומר הוא ח"י באייר⁵¹, בעבודה - מזמור ל"ג בתהלים⁵², בתורה - הפרשת השבוע, ובפרט בחלקו המיוחד ליום זה⁵³.

כא. מובן ופשוט שגם לאחר ל"ג בעומר יש לעשות ולהשלים כל הנ"ל, כלימוד פסח שני דמיני⁵⁴ אזלינן: ניטא קיין פארפאלן, ובכפליים לתושיי⁵⁵.

להשתדל לנצל כל רגע דיום זה

כב. צריכים להשתדל בעבודת "יום סגולה" זה, לנצל כדבעי כל רגע ורגע התמעת-לעת, עד להרגע שסופרים היום שלאחרי זה⁵⁶.

כמה פעמים ניגנו הנה מה טוב וכו' בקשר ל"ג בעומר

כג. כמ"פ ניגן [הורה לנגן] כ"ק אדמו"ר מלך המשיח בקשר ל"ג בעומר, הפסוק "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד" (ששיין לרשב"י), עם הניגון הנהוג אצל חסידים⁵⁷.

לקבל החלטות בעניני העבודה של הרשב"י - אהבת ישראל

כד. בעמדינו בל"ג בעומר, יום ההילולא דרשב"י - צריך כל אחד ואחת לקבל החלטות טובות גם בעניני העבודה המיוחדים דרשב"י⁵⁸ - נוסף על ההנהגה באהבת ישראל [בנהוג כבוד זה לזה]⁵⁷⁵⁸.

לימוד התורה באופן ד'תורתו אומנתו'

כה. א) להוסיף [בקביעות עתים]⁵⁹ בלימוד התורה באופן ד'תורתו אומנתו', שבאותה עשה שלומד תורה⁶⁰ יהי במעמד ומצב, שאין

(49) מכתב כ"ק אדמו"ר מה"מ יום א' פ' בחוקתי תשמ"ט - התועודות ע' 168: "אל כל בני ונתיני ישראל בכל מקום שהם . . . שלום וברכה! בעמדתו בתקופה שדבע שבתות תמימות, ובה עצמה בהשבת ל"ג בעומר, ובחן ותחלת שלשת הימים דיום סגולה זה, אשר בודאי כל אחד ואחת מתעורר לתוספת בתו"צ במיוחד בקשר ליום זה . . . הנני לעורר ע"ד הצעת רבים והחלטתם לעשות כן במעשה בפועל, והמעשה הוא העיקר".

(50) "תורה עבודה וגמ"ח - עליהם העולם עומד והרי רשב"י עליו נאמר וצדיק יסוד עולם".

(51) "אייר (ר"ת אברהם יצחק יעקב רחל - שכוללת כל ד' האמהות)".

(52) "ספר תפלות דוד בן ישי בתור נעים זמירות כל בני ישראל".

(53) בהמכתב שם.

(54) משיחת ל"ג בעומר תשמ"ט - התועודות ע' 176. ושם ע' 177: "שנוסף לכך שכל שמתארך המון השיין לספירת הוד שבהוד פועלים עוד יותר ועוד יותר, הרי, סוף היום (לאחרי תפלת מנחה, ואפילו "מנחה מאוחרת"...) שיין לדרגא הכי אחרונה בהוד שבהוד גופא, הסיום "סוף מנחה" ממש, ובמילא, מאיר בו דרגא הכי עליונה ד'תחתון' (מחשבה תחילה) ממש".

(55) ראה ש"פ בהר תשמ"ט - התועודות ע' 167: "יש לעורר אודות עניני ל"ג בעומר . . . ובחן ותחלה - יגנו עתה הפסוק "הנה מה טוב . . . גם יחד" (ששיין לרשב"י) עם הניגון הנהוג אצל חסידים". וראה ש"פ אמור תש"נ - התועודות ע' 183: "ולפ"ז - יגנו עוד הפעם הפסוק "הנה מה טוב . . . גם יחד". וראה ל"ג בעומר - בעת ה"פאראד" תש"נ - התועודות ע' 201: "טרם צאתו התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן "הנה מה טוב . . . גם יחד". וראה ש"פ בחוקתי תשמ"ט - התועודות ע' 201: "אח"כ ניגן כ"ק אדמו"ר שליט"א "הנה מה טוב . . . גם יחד".

(56) ראה שיחת ל"ג בעומר תשמ"ט - התועודות ע' 171-2: "מעלתו של רשב"י - גדולה ביותר, וכדאיירת בורה ורשבי"א אמר "אית חד וואנא הוא, דכתיב וצדיק יסוד עולם".

...ואבל ביחד עם זה, מצינו שהיו גם חבריו של רשב"י - "רשב"י וחבריו", היינו, שכבר בזמנו של רשב"י נתפרסם בנגלה לתורה שיש לרשב"י "חברים" (שהם בעירובי כו), והולך ומתפרסם ונמסר מדור לדור ומתנה למה וכמה כו, ומה מובן, שגם דרגתו של רשב"י ("צדיק יסוד עולם") נמשכת ומתגלה ופועלת אצל כא"א מישראל - בבחי' עיבור ע"פ (ממבואר בתניא) וכו"ב.

ובפרט שמדור לדור הולך וניתחם ב"פוצו מעינותיך חוצה", הפצת המעינות דפנימיות התורה (תורתו של רשב"י) חוצה - אזי משכים ומתגלים כחות נוספים בכל הקשור לדרגת צדיק, עד לדרגות הכי עלולות, "צדיקים שהם מועטים", שגם דרגות אלו נמשכות ומתגלות ופועלות פעולתן כו'.

ולהעיר מהמשך המאמר "ראה הקב"ה בצדיקים שהם מועטים עמד ושתלן בכל דור ודור" שתלן דייקא, שתילה ונטיעה, שע"ז נעשית הצמיחה דפירות ופירי פירות כו'. ומה מובן גם בנוגע להענין ד'תורתו אומנתו' דרשב"י - שנעשה באופן ששיין (מעין דווגמא) אצל כא"א מישראל וכו'. ועיין משיחת ל"ג בעומר תשמ"ח - התועודות ע' 303 בארוכה.

(57) משיחת ל"ג בעומר תשמ"ח - התועודות ע' 312: "ושלימות זו - לנהוג כבוד זה בה - היתה אצל רשב"י, שה' מחמשת תלמידיו הגדולים של רבי עקיבא וכו' והמיוחד שבהם וכו' שאמר לתלמידיו "שנו מדותי, שמדותי תרומות מתרומות מידותי של רבי עקיבא", שהדגיש הענין דאהבת ישראל כ"לכל גדול בתורה".

(58) משיחת ל"ג בעומר תשמ"ח - התועודות ע' 313. ושם ע' 312-3: "ויש להוסיף בהודשת הגהנות של רשב"י - אהבת ישראל - בספירו הגמרא וכו' שהמעשה הראשון שעשה מיד בצאתו מן המערה וכו' הוא - אהבת ישראל, לעזור לכהנים שלא תהי' להם טירחא מיותרת, אפילו טירחא קלה וכו'".

(59) ראה שיחת ל"ג בעומר תשמ"ט - התועודות ע' 177: "ההוראה . . . בנוגע למעשה בפועל: לכל ראש - בנוגע ללימוד התורה - ענינו של רשב"י ש'תורתו אומנתו' - להוסיף

בעולמו שום דבר מלבד לימוד התורה, ושום דבר שבעולם אינו תופס מקום אצלו שיפסיקו מלימודו⁶¹.

כו. ומה טוב - להוסיף גם בלימוד תורתו של רשב"י, כולל ובמיוחד פנימיות התורה, "חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר", ובפרט כפי שנתגלתה ונתבארה באופן ד"יתפרנסון", בהבנה והשגה בחכמה בינה ודעת⁶².

כז. כולל - שגם לימוד נגלה דתורה חדור בפנימיות התורה, בהתאם לחידושו של רשב"י שהסיר המחיצה שבין פנימיות התורה לנגלה דתורה, כך, שכל אחד ואחד יכול לבחור וללמוד "במקום שלבו הפיץ"⁶³.

כח. במיוחד - תלמוד בבלי, ש"בלולה במקרא בלולה במשנה כו", כל חלקי התורה, כולל גם פנימיות התורה, ועד שאפילו בפירוש רש"י על התורה, יש "ענינים מופלאים", "נפלאות" שבתורה, פנימיות התורה⁶⁴.

עבודה באופן ד'בכל דרכיך דעהו'

כט. ב) "בכל דרכיך דעהו", שבכל הדרכים של האדם (דרכיך) נעשה "דעהו", לא לשם "דעהו", אלא בהם עצמם "דעהו", שבדרכים שהאדם הולך בהם בחיי היום יום, בהם עצמם "ידע" את השי"ת⁶⁵.

ל. כמו לדוגמא באכילה: נוסף לזה שאכילתו היא "לשם שמים", בכדי שיהי' לו כח לעבוד השי"ת - יודע, שזה גופא מה שמקבל כח מהאכילה, הרי זה מצד הניצוץ אלקי שיש בהמאכל⁶⁶.

לא. בכללות - על ידי זה שמתבונן, שכל פרט שבעולם, וכל אדם, וכל דרכיו שהולך בהם - מתהוים בכל רגע ורגע מחדש מהשי"ת, והקב"ה משגיח עליהם בהשגחה פרטית, ועד גם על פרט שבפרט⁶⁷.

לב. בפרטיות - שבכל פרט ד'דרכיך", מוצא ענין ב'דעהו', ידיעת ה'. וע"ד תורת הבעש"ט שמכל דבר (אפילו פרט הכי קטן) שאדם רואה או שומע צריך ללמוד הוראה בעבודת ה' - "דעהו"⁶⁸.

השתטחות על ציון הרשב"י בל"ג בעומר

לג. נהגו ודייקו בדורות שלפנינו (ובודאי נוהגים כן עד היום הזה) שיהודי צפת עיר הקודש - הדרים בסמיכות מקום למירון (נוסף על אלה הבאים ממקומות ישוב רחוקים⁶⁹) - לעלות ולהשתטח על ציונו של רשב"י בל"ג בעומר, ומתחיל מליל ל"ג בעומר שבו נוהגים להדליק מדורות של אש לכבודו של רשב"י⁷⁰.

קביעות עתים לתורה, הן נגלה דתורה והן (ובמיוחד) פנימיות התורה, תורתו של רשב"י, ועד ללימוד שמאחד נגלה דתורה ופנימיות התורה גם יחד".

(60) "שישים דקות, שלושים דקות, או אפילו שמונה עשרה דקות".

(61) משיחת ל"ג בעומר תשמ"ח - התועודות ע' 313.

(62) שם ע' 314.

(63) שם: "לאו דוקא לימוד זוהר ותיקוני זוהר, אלא גם בכל חלקי התורה".

(64) שם: "כפי שנתגלה ע"י רבותינו ושיאיר".

(65) שם ע' 305. וראה שם ע' 314: "מכיון שכל מציאותו, ובמילא, כל פרטי עניניו במשך כל היום כולו, חדורים בהענין ד'דעהו'".

(66) שם: 305 "ועד"ז בכל עניני הרשות, "בכל דרכיך", שבהם גופא יודע את הקב"ה".

(67) שם: "מתבונן בתורת הבעש"ט . . . (אפילו על העלה המתגלגל ומתהפך מצד אל צד)".

(68) שם: "החל מהתחלת היום: מיד כשניער משנתו, ואינו יכול עדיין ללמוד תורה, הרי מיד כשמרגיש שהוא חי, שזוהו חלק מ"דרכיך" (מציאות האדם) - מודה להקב"ה, "מודה אני לפניך כו' שהחזרת בי נשמת". וראה משיחתו בה"ב - ח"א ט"ו אייר תשמ"ח -

התועודות ע' 271: "...ובודאי ניתן למצוא - גם ללא יגיעה גדולה, אפי' בקלות - בכל ענין פרטי דקל והשייכות ד'דעהו' (בי' אחידא)", נוסף על הענין העיקרי והכללי - חידוש ההתוודת דכל מציאות הבריא מאין ואפס המוחלט בכל רגע ורגע (כתורת הבעש"ט), "מחדש בטובו בכל יום תמיד (בכל רגע ורגע) מעשה בראשית", אשר, אין לך (בי' אחידא) גדול מזה כשמתבונן שברגע זה ממש מתהוות מציאות הבריא כולה ממהותו ועצמותו ית' שאין לו עילה וסיבה שקדמה לו ח"ו, "אמיתית המצאו'!"

(69) משיחת ש"פ אמור תש"נ הערה 7 - התועודות ע' 176: "וגם הם היו נוהגים להתאסף בצפת, ומשם היו עולים כולם יחדיו למירון".

(70) ש"פ אמור שם. ושם הערה 8: "בזמן שניכר מדורת - האש בלילה דוקא" ובהערה 9: "שהאיר את העולם ע"י הגילוי אור דפנימיות התורה (פרטי הטעמים דמנהג ההדלקה - ראה בין פסח לשבועות פ"ח סט"ו-ו"ו ו"ו). "ושם ע' 177: "בודאי שגם האורחים מצפת ע"ק ישתתפו ויטלו חלק בראש כל הפעולות הקשורות עם ל"ג בעומר . . . כולל ובמיוחד - ע"י ההשתתפות בהתועודות חסידי יחד עם כמה וכמה מבני" וכו'".

מוקדש לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח, ולעילוי נשמת הרבנית בעלת מסירת נפש וכו' מרת מאריאשא בת הרה"ח וכו' ר' בן-ציון ע"ה שגלוב (גארעליק) נלב"ע בשיבה טובה ביום כ"ף טבת ה'תשס"ז אשת הרה"ח התמים ר' יצחק אלחנן הלוי הי"ד ב"ר יהודא לייב ע"ה שגלוב שנאסר לרגלי מסירות נפשו בעד החזקת היהדות ביום ד' תשרי ה'תרח"צ ונרצח במאסרו ביום כ"ה טבת ה'תרח"צ ת. נ. צ. ב. ה.

נא לתלות על רש"י כותלי בית הכנסת, ומצווה לפרסם בכל מקום! כתובתינו באינטרנט: <http://www.moshiach.net/blind>

יחסי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד